

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1767	Κυριακὴ Θ' (Θ' Ματθ.) (Α' Κορ. 3,9-17) 5 Αὐγούστου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας

«Θεοῦ οἰκοδομῆ ἔστε» (Α' Κορ. 3,9)

Μία ἀπὸ τὶς ἀνάγκες ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐ-
δῶ στὴ γῆ εἶνε ἡ στέγη, τὸ σπίτι. Βράδια-
σε; Ὅπως τὸ πουλὶ κι αὐτὸ τὸ ἄγριο θηρίο γυ-
ρίζει στὴ φωλιά του, καὶ δὲν ὑπάρχει ζωντανὸ
ποὺ νὰ μὴν ἔχη φωλιά, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος ἔ-
χει ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα μέρος ποὺ θὰ στεγάσῃ
τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν οἰκογένειά του. Κανεὶς
δὲν θέλει νὰ ἔναι ἄστεγος· ὅλοι προσπαθοῦν νὰ
χτίσουν ἓνα σπίτι. Κάνουν τὰ πάντα γι' αὐτό·
καὶ οἰκόπεδα ἀγοράζουν, καὶ χρήματα δανείζον-
ται, καὶ τότε θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους εὐτυχεῖ
ὅταν μπορέσουν νὰ μποῦν μέσα στὸ σπίτι.

Σπίτια διάφορα, μεγάλα, πολυώροφα, παλά-
τια, οὐρανοξύστες. Ὁ κόσμος θεωρεῖ αὐτοὺς
ποὺ κατοικοῦν σὲ τέτοια μέγαρα εὐτυχισμέ-
νους. Ἀλλὰ εἶνε ἔτσι; Ὅταν ὁ Θεὸς σειεὶ τὴ
γῆ, τότε τὰ σπίτια πέφτουν κ' οἱ ἄνθρωποι φο-
νεύονται. Τὸ εἶπε κι ὁ Χριστός· ὅταν στὰ Ἱερο-
σόλυμα τοῦ ἔδειχναν τὶς μεγάλες οἰκοδομὲς
εἶπε· Ὅλα αὐτὰ θὰ γκρεμιστοῦν, **δὲ θὰ μείνῃ**
«λίθος ἐπὶ λίθω» (Λουκ. 19,44). Τὰ καλύβια εἶνε εὐλογη-
μένα· τὰ μέγαρα ποὺ στήθηκαν μὲ ἀδικίες καὶ
πλεονεξίες, ἂν ἓνας ἄγγελος Κυρίου τὰ πιάσῃ
καὶ τὰ στύψῃ, θὰ στάξουν αἷμα ἀδικημένων.

Ἀλλὰ γιατί, ἀδελφοί μου, σᾶς ἀπασχολῶ μὲ
τὰ σπίτια, μικρὰ καὶ μεγάλα; Διότι γι' αὐτὸ μᾶς
μιλάει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος· ὀλόκλη-
ρος ὁ σημερινὸς ἀπόστολος λέει γιὰ κάποια οἰ-
κοδομῆ. Θὰ ἤμουν εὐτυχής, ἂν μπορούσα νὰ
κάνω τὸν καθένα σας νὰ ἐπιθυμήσῃ ν' ἀγοράσῃ
ἓνα διαμέρισμα σ' αὐτήν! Εἶνε μιὰ μεγάλη -
τεράστια οἰκοδομῆ· ἀρχίζει ἀπὸ ἔδω στὴ γῆ καὶ
φτάνει μέχρι τὸν οὐρανὸ· χωράει μέσα ὅλους,
ὄχι μόνο τοὺς βασιλιάδες ἀλλὰ καὶ τοὺς πιὸ
φτωχοὺς· οἰκοδομῆ ἀθάνατη καὶ αἰωνία. Ποιά
ἄραγε νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ οἰκοδομῆ; καὶ πῶς μπο-
ρεῖ καθένας μας ν' ἀποκτήσῃ ἓνα μέρος σ' αὐ-
τήν, νὰ συμπεριληφθῇ στοὺς ἐνοίκους της; Μᾶς
τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «**Θεοῦ οἰκοδομῆ
ἔστε**» (Α' Κορ. 3,9). Ἡ οἰκοδομῆ αὐτὴ εἶνε ἡ **Ἐκκλησία**.

Ἄλλ' ὅταν λέμε «Ἐκκλησία», ἀγαπητοί μου,
δὲν ἐννοοῦμε τὸ κτήριο τοῦ ναοῦ. **Τὰ κτήρια**
μπορεῖ νὰ τὰ γκρεμίσουν οἱ ἄπιστοι καὶ μιὰ
μέρα νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμιά ἐκκλησιὰ πάνω
στὴ γῆ. Ἡ οἰκοδομῆ ὅμως τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἐκκλη-
σία, εἶνε κάτι ἄλλο, πολὺ μεγαλύτερο καὶ ὑψη-
λότερο. Ἡ Ἐκκλησία θὰ ὑπάρχῃ στὶς σπηλιές
καὶ τὰ δάση, ὅπως τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν.

Ἐκκλησία δὲν εἶνε τὰ ντουβάρια. **Ἐκκλησία
εἶνε ὅλοι ὅσοι πιστεύουν στὸ Χριστό**. Ἐκκλησία
δὲν εἶνε μόνο ὁ δεσπότης μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ τὶς
μίτρες, ὁ παπᾶς καὶ ὁ διάκος, οἱ ἐπίτροποι καὶ
οἱ ψαλτάδες καὶ οἱ νεωκόροι· Ἐκκλησία εἶνε
καὶ μιὰ γριούλα ἀγράμματη ποὺ τὸ Δεκαπεν-
ταύγουστο γονατίζει στὴν Παναγιά, κ' ἓνα παι-
δάκι φτωχὸ ποὺ ἀκούει τὸ μάθημα τοῦ κατη-
χητικοῦ καὶ τραγουδάει σὰν ἀηδονάκι τὰ τρα-
γούδια τοῦ Χριστοῦ μας, κ' ἐκεῖνος ὁ ζητιάν-
νος ποὺ προσκυνεῖ τὶς εἰκόνες καὶ ζητάει τὴν
προστασία τῶν ἁγίων· καθένας ποὺ πιστεύει
στὸ Χριστό, ἀπὸ τὸ μικρὸ παιδὶ ποὺ κρατᾷ
στὴν ἀγκαλιὰ ἢ μᾶνα μέχρι τὸν ἀσπρομάλλη
γέρο, ὅλοι εἶνε Ἐκκλησία, οἰκοδομῆ τοῦ Θεοῦ.
Ἡ Ἐκκλησία δέχεται τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ καὶ
κάθε ἄνθρωπο οἰουδήποτε χρώματος, κοινω-
νικῆς καταστάσεως καὶ φυλῆς. Προχωρῶ. Ἐκ-
κλησία δὲν εἶμαστε μόνο ὅσοι ζοῦμε σήμερα·
Ἐκκλησία εἶνε καὶ οἱ γονεῖς μας καὶ οἱ παποῦ-
δες μας, γενεὲς γενεῶν, ὅλοι ὅσοι κοιμοῦν-
ται στὰ νεκροταφεῖα. Γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ὑπάρχει
θάνατος· «δὲν εἶνε Θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων»
(Λουκ. 20,38). Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε Ἐκκλησία. Μὲ τὴ διαφο-
ρά, ὅτι ὅσοι εἶνε ἀκόμα ἐδῶ στὴ γῆ λέγονται
Ἐκκλησία **στρατευομένη**, γιατί κάνουν πόλε-
μο, ἐνῶ ὅσοι πέρασαν τὶς πύλες τοῦ θανάτου
καὶ εἶνε στὰ οὐράνια λέγονται Ἐκκλησία **θρι-
αμβεύουσα**. Αὐτὴ εἶνε Ἐκκλησία, καὶ αὐτὴν
ονομάζει «οἰκοδομῆ» ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀλλὰ ὅπως κάθε οἰκοδομῆ ἔχει **θεμέλιο** κι

ὅσο πιὸ μεγάλη εἶνε τόσο τὰ θεμέλια πρέπει νὰ ἔνε πιὸ γερά καὶ νὰ ἔνε χτισμένη πάνω σὲ βράχο, ἔτσι καὶ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ οἰκοδομή, τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ, ἔχει θεμέλιο. Θεμέλια ὑπάρχουν πολλὰ· θεμέλιο γιὰ τὸ χρηματιστήριον εἶνε τὸ χρήμα, θεμέλιο γιὰ τὸ πανεπιστήμιον εἶνε ἡ σοφία καὶ ἡ γνῶσις, θεμέλιο γιὰ τὸ κράτος εἶνε τὰ ὄπλα καὶ ὁ στρατός. Καὶ θεμέλιο γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν ποιοῦ ἔχει; Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἄλλοιμονο ἂν ἡ Ἐκκλησία στηριχθῆ στὴ βία, στὴν ἔπαρσι τῆς ἐπιστήμης, στὸ χρήμα καὶ στὰ τιμολόγια. Τότε θὰ ἔρθῃ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ προφήτης Ἡλίας μὲ τὴ ρομφαία του, νὰ μᾶς κόψῃ ὅλους τοὺς κληρικούς, ὅσοι μεταβάλλουν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ σὲ «οἶκον ἐμπορίου» (Πα. 2,16). Δὲν ἔχουν θέσι οἱ δῖσκοι. Τί φοβερὸ τὴν ἱερώτερη στιγμή ν' ἀκούγωνται τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα! Μὴ δίνουμε δικαίωμα στοὺς χιλιαστὰς καὶ τοὺς προτεστάντες νὰ κατηγοροῦν τὴν Ἐκκλησίαν μας. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ λαὸς θὰ δώσῃ περισσότερα χωρὶς δῖσκους.

Ποιὸ εἶνε λοιπὸν τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας; Μεγάλον λόγον λέει σήμερον ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τὸν θεμέλιον λίθον τῆς Ἐκκλησίας δὲν μποροῦν νὰ τὸν κλονίσουν οὔτε ὄλοι οἱ δαίμονες. Κανεὶς, λέει ὁ ἀπόστολος, δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ ἄλλον θεμέλιον στὴν Ἐκκλησίαν ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ὑπάρχει, καὶ αὐτὸς εἶνε Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός (Α' Κορ. 3,11). Θεμέλιόν της δὲν εἶνε ὁ τάδε βασιλεὺς ἢ ἡ τάδε βασίλισσα ἢ οἱ κυρίαρχοι τοῦ κόσμου· θεμέλιον εἶνε ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς Χριστός, ποὺ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας. Γι' αὐτὸ εἶνε πολὺ μικρὸς αὐτὸς ποὺ θὰ τὰ βάλῃ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ὅταν ρώτησε τοὺς ἀποστόλους «Τί λέει ὁ κόσμος γιὰ μένα;» καὶ ἄλλοι εἶπαν «Εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής», ἄλλοι «Εἶσαι ὁ Ἡλίας», ἄλλοι «Εἶσαι ὁ Ἰερεμίας ἢ ἕνας τῶν προφητῶν», τοὺς λέει· «Ἔσεῖς τί ἰδέα ἔχετε γιὰ μένα;». Τότε ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀπήντησε· «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος». Καὶ ὁ Χριστὸς χάρηκε καὶ τοῦ λέει· «Σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν». Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Ὅχι ὅπως τὰ ἐρμηνεύουν οἱ φράγκοι, ἀλλ' ὅπως τὰ ἐρμηνεύουν οἱ πατέρες· Πέτρε, εἶπες μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶμαι αὐτὸς ὁ Θεός, ὁ ἕνας τῆς ἁγίας Τριάδος, αὐτὴ ἡ πίστις στὸ πρόσωπό μου, αὐτὸ εἶνε τὸ θεμέλιον ἐπάνω στὸ ὁποῖο θὰ θεμελιώσω τὴν Ἐκκλησίαν μου (Ματθ. 16,16-18).

Μιὰ οἰκοδομὴ ὅμως ἐκτὸς ἀπὸ θεμέλιον ἔχει καὶ στύλους, κολῶνες. Ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία

μας. Ποιὸς εἶνε οἱ κολῶνες, οἱ στῦλοι της; Ἄν διαβάσετε τοὺς ὕμνους καὶ τὰ ἀπολυτικά, θὰ δῆτε ὅτι κολῶνες ποὺ μετὰ τὸ Χριστὸ στηρίζουν τὴν ἁγίαν μας πίστιν, «κρηπίδες», «βάσεις», «στῦλοι» τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, λέγονται οἱ **προφῆται**, οἱ **ἀπόστολοι**, οἱ **πατέρες** τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ εἶνε οἱ στῦλοι της.

Μιὰ οἰκοδομὴ ἐπίσης χτίζεται μὲ λιθάρια, πλῆθος **λιθάρια**. Ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἄν ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ θεμέλιον καὶ οἱ πατέρες οἱ στῦλοι, **ἐμεῖς** εἶμαστε τὰ λιθάρια της. Ὁ κάθε πιστὸς εἶμαστε ἕνα λιθαράκι, λιθαράκι ὄχι νεκρὸ ἀλλὰ ζωντανό, ποὺ τὸ παίρνει ἡ ἁγία Τριάς μέσα ἀπ' τὰ χρώματα τῆς λάσπης καὶ τῆς βρώμας, τὸ πλένει καὶ τὸ καθαρίζει μὲ τὸ ἅγιον βάπτισμα, καὶ τὸ πελεκάει γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὴν θέσιν του. Ὅπως ὁ μάστορας χτυπᾷ κάθε πέτρα μὲ τὴν σμίλη καὶ τῆς δίνει τὸ σχῆμα ποὺ θέλει, ἔτσι κ' ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε ἐλαττώματα, μᾶς χτυπᾷ - πελεκάει ὁ Θεός. Πῶς; Μὲ τὴν θλίψιν, τὰ δυστυχήματα, τὸν πόνον, τὰ δάκρυα, ἔτσι γινόμαστε πέτρες κατάλληλες γιὰ τὴν θεῖαν οἰκοδομὴν.

Ἄς προσέξουμε κάτι ἀκόμη. Σ' ἕνα τοῖχο, γιὰ νὰ κολλήσῃ τὸ ἕνα λιθάρει μὲ τὸ ἄλλο, χρειάζεται κονίαμα, λάσπη μὲ ἀσβέστη· χωρὶς αὐτὸ σπίτι δὲν χτίζεται. Ἔτσι καὶ στὴν οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ποιὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἐνώνει τὸν ἕνα Χριστιανὸ μὲ τὸν ἄλλο καὶ μᾶς κάνει ἕνα; **Ἡ ἀγάπη**· ἡ ἀγάπη ὅπως τὴν δίδαξε καὶ τὴν ἐφήρμοσε ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἀπόστολοι. Ἔτσι βλέπουμε ὅτι στοὺς πρώτους Χριστιανούς ἦταν «*ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία*» (Πράξ. 4,32).

* * *

Μιὰ προφητεία καὶ τελείωσα. Εἶπε ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, ὅτι θὰ ῥθῃ μέρα ποὺ καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέσουν σὰν τὰ φύλλα τῆς συκιάς. Ἀπὸ τότε ποὺ ἴδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν του πέρασαν δυὸ χιλιάδες χρόνια καὶ θὰ περάσουν κι ἄλλα. Στὸ διάστημα αὐτὸ πολλὰ ἔγιναν καὶ θὰ γίνουν· θὰ πέσουν θρόνοι καὶ βασιλεία, θ' ἀλλάξῃ ὁ χάρτης πολλὰς φορές. Μέσ' στὸν ὠκεανὸν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ χρόνου τί μένει; Μικρὰ - μεγάλα καράβια θὰ πνιγοῦν, ἀλλὰ ἕνα θὰ μείνῃ ἀβύθιστον καὶ θὰ θριαμβεύῃ αἰωνίως· ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὅσο κι ἂν τὴν πολεμήσουν οἱ διώκται, οἱ αἱρέσεις, οἱ δαίμονες, ἡ Ἐκκλησία θὰ μείνῃ· γιατί ἔχει θεμέλιον τὸ Χριστό, κι ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ ἄδου δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὴν νικήσουν (Ματθ. 16,18). Ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὴν Ἐκκλησίαν θὰ σπάσῃ τὰ μοῦτρα του, θὰ γίνῃ στάχτη· ἡ Ἐκκλησία θὰ μείνῃ μὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**